

τῆς Ἁγίας Μαρίας ἀπόστασις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φύσις τοῦ τόπου, διότι οὐδαμοῦ ἄλλοθι περὶ δύναται νὰ εὐρεθῇ θέσις οὕτω ταπεινὴ καὶ ὑγρὰ καὶ ἐπιτηδεῖα πρὸς ἀνάπτυξιν ἄγνου καὶ πῶας¹ προσέτι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν βραχυδὴ στεφάνην σπήλαια ἦσαν καταλληλότερα ὡς ἱερά τοῦ Ἀγελφου καὶ τῶν Νυμφῶν, καὶ πηγαὶ δὲ ὑπάρχουσι πλὴν τῶν ἐκ τῶν βράχων ἐξερχομένων αἱ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαι, αἱ εἰς τὴν δεξιὰ μὲν διοχετευόμεναι, ἴσως δὲ καὶ ἄλλα: ἐξοχνηθεῖσαι. Ὅχι δ' ἀνάξιον λόγου τεκμήριον εἶνε βεβαίως καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρω μνημονευθέντι ἀναγλύφῳ (σελ. 291 στηλ. 2 ὑποσημ. 3) παρισταμένων θεοτήτων ὑπάρχει καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀγελφου ἰδιαιτέρως δι' ἐπιγραφῆς δεδηλωμένη. Κόγχαι πρὸς ἐνθεσίαν ἀναθημάτων ἀληθῶς οὐδαμοῦ εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν στεφάνην, οὐδ' ἄλλο τι σημεῖον ἀσφαλές ὅτι αὐτόθι ὑπῆρχεν ἱερόν τι, ἀλλὰ καὶ ἡ φθρὰ τῆς στεφάνης πανταχοῦ εἶνε μεγίστη, προσέτι δὲ καὶ ἐν τῶν σπηλαίων τούτων τὸ ὑπ' αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν κείμενον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἡ παλαιότερα ἐκκλησία, εἶνε σήμερον ὅλως ἀφανές ἀποκορυπτόμενον ὑπὸ τοῦ τείχους τοῦ προαυλίου τῆς νέας ἐκκλησίας.

Τὸ ἱερόν τοῦ Ἀγελφου καὶ τῶν Νυμφῶν καὶ τὸ παρ' αὐτὸ τέμενος ἀναμφιβόλως ἐσκόπουν νὰ προφυλάξωσιν οἱ ἀρχαῖοι, προσπαθήσαντες κατὰ πάντα τρόπον νὰ μετριάσωσι τὴν ὁρμὴν τοῦ βεῦματος, ὅτε μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ νέου περιβόλου τοῦ Ὀλυμπίου παρέστη ἀνάγκη νὰ διέλθῃ ἐντεῦθεν ὁ Ἰλισός.

Ὀλόκληρον τὸ μεταξὺ τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τῶν λόφων τῆς Ἁγίας ἐπίπεδον μέρος μετὰ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀγελφου καὶ τῶν Νυμφῶν ἀνῆκε πιθανῶς εἰς τὸ ὑπὸ παλαιῶν γραμματικῶν μνημονευόμενον Κρόμιον τέμενος¹.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΣΚΙΑΣ

ΑΠ' ΤΑ "ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ."

Ψ Υ Χ Η

Ποῖδ' ἄνε τάνθος τάρφανο
ποῦ ἀπ' ὄλα τάνθη ξεχωρίζει·
σὰ στάλα στὸν ὠκεανὸ
ποῦ μοναχὴ τις λαμπυρίζει:

Ποῖδ' ἄνε τάνθος ποῦ θωρῶ
νάνοιοκλῆ τὰ πέταλά του,
νὰ συχνογέρονη θλιβερό,
πονόδαρτο στὸ χῶμα κάτου:

¹ Bekker Anecd. Gr. σελ. 273, 20: Κρόμιον τέμενος· τὸ παρὰ τὸ νῦν Ὀλύμπιον μέχρι τοῦ μητροῦ τοῦ ἐν Ἁγρᾷ κατὰ διόρθωσιν τοῦ Wachsmuth ἀντὶ ἀγορᾶ).

Ποῖδ' ἄνε τάνθος ποῦ πνοῦ,
σὰν τὴ στερονὴ τάνθρώπου ἀφίνει,
ποῦ μόνον αὐτὸ μέσ' στὴ ζωὴ
δὲ φαίνεται κ' ἄν ζῆ κ' ἄν σβύνῃ:

Γέρονω σιγὰ καὶ τὸ ρωτῶ,
κ' αὐτὸ μὲ λόγια πικραμένα
μοῦ λέγ'—εἶμαι ἄνθος χαϊδευτὸ
ποῦ μέχουν ρίξει ἐδῶ στὰ ξένα

Ἀπὸ μιὰ χώρα γαλανί,
ἀπὸ ἕναν τόπο μαγεμένο,
κ' ἡ ξενιτιὰ μὲ τυραννεῖ
καὶ μὲ κρατεῖ σφιχτὰ δεμένο.

Εἶμαι ἄνθος ὅπου δὲν μπορῶ
νὰ ζῶ σ' αὐτὸ τὸ φῶς τὸ λίγο,
εἶμαι ἡ Ψυχὴ ποῦ καρτερῶ
στὸν οὐρανὸ νὰ ξαναφύγω.—

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΤΤΙΚΑ ΕΠΙΤΑΦΙΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ¹

Ἐν ᾧ δὲ ἤδη ἡ τοιαύτη κατανομὴ τῆς ὕλης εἴπερ τι καὶ ἄλλο προδιαθέτει τὸν μελετῶντα τὴν σειράν τῶν ἀττικῶν ἀναγλύφων εἰς τὴν παρεκκολληθῆσιν τῶν ἀθηναϊκῶν περὶ ταφῆς νομίμων, τῆς σὺν τῷ χρόνῳ μεταβολῆς τῶν περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἀττικῶν ἰδεῶν καὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ βίου, οἷα ἐκδηλοῦται ἐπὶ τῶν ἐπιταφίων στηλῶν, τὸ κείμενον τὸ συνοδεῦον τὰς δημοσιευόμενας εἰκόνας εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐπρόσδεκτον ὑπόμνημα, εἰσάγον τὸν ἀναγνώστην εἰς τοὺς νέους πρὸ ἡμῶν ἀνοιγομένους διὰ τῆς μελέτης τῶν ἔργων ἐκείνων τῆς τέχνης ὀρίζοντας καὶ μεταβάλλον τὰ κατασκευάσματα ἐκεῖνα τῆς ἀττικῆς σφίλης εἰς νέας ἱστορικές πηγὰς, δι' ὧν ἐπιφανῶς ὑπομνηματίζεται καὶ ἀπὸ νέας ἀπόψεως σαφηνίζεται ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων. Ἀληθῶς μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον δὲν ἔχομεν γενικὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν πορισμάτων, ἥτις μόνον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὅλου ἔργου ἔσται δυνατὴ· περιορίζονται δὲ οἱ ἐκδόται εἰς περιγραφὴν ἐκάστης τῶν στηλῶν καθ' ἑαυτὴν. Καὶ παρέχεται λοιπὸν εἰς τὸν ἀναγνώστην σημειώσεις περὶ τοῦ χώρου, ἐν ᾧ νῦν ἀπόκειται ἐκάστη τῶν στηλῶν, περὶ τοῦ χρόνου καὶ τόπου τῆς εὐρέσεως, ταῦτα δὲ πάντα κατ' ἀκριβεστάτας, ὑπὸ πολλῶν ἐξηκριβωμένας εἰδήσεις. Πρακτικῶς δὲ πλήρης βιβλιογραφία τῶν τυχόν προτέρων ἐκάστου ἀναγλύφου ἐκδόσεων, μετ' εὐσυνειδήτου ἐκτιμήσεως αὐτῶν, καὶ ἐπιτεταί· λεπτομερεστάτη περιγραφὴ καὶ ἀκριβεστάτη μέτρησις τῶν διαστάσεων, γίνεται εἰδικὴ μνεῖα καὶ περιγραφὴ τῶν σωζομένων

¹ Ἴδε σελ. 273.